

Գրիգոր Զոհրապ

Եկուր

Երբոր օր մը զգաս պետքը,
Զըզված՝ շուրջիդ կյանքեն շինծու,
Երջանկության փախչող հետքը
Անցյալին մեջ փնտրելու:

Որովհետև, ո՛վ դառնություն,
Ասկից վերջը աչքիդ՝ ծարիր
Պետք է դնես և անարյուն
Շրթունքներուդ՝ քիչ մը կարմիր:

Քալած ատենդ երբոր ճամբան,
Նայվածքդ ամենքը չը թովե,
Եվ զարմացած՝ չը փրսփրսան.
«Այս աղվոր կինն արդյոք ո՞վ է»:

Երբոր ներկան՝ ցուրտ ու ցամաք
Դառնա քեզի կամաց կամաց,
Կսկիծներով լեցվի համակ
Ապագադ ալ՝ մըռայլամած,

Եվ ուրանա իսկ քեզ, ո՛վ իմ,
Կյա՛նքըս, աշխարհը համորեն,
Ես անցյալն եմ հավատարիմ,

Իմ գիրկիս մեջ եկո՛ւր նորեն:

1908